

עפ"א 34563/03/15 - הרצל גברי נגד עיריית נתניה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 34563-03-15 גברי נ' עיריית נתניה

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער	הרצל גברי
נגד	
המשיבה	עיריית נתניה

פסק דין

לפניי ערעור על הכרעת דין וגזר דין שניתן בתיק 8058/07 בבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה, ביום 29.1.15.

בנימוקי הערעור מציין ב"כ המערער (הנאשם בבית משפט קמא):

בית משפט קמא טעה בהעדפת גרסת התביעה על פני גרסת הנאשם. ובמיוחד כשעולה מתוך העדויות, כי עד התביעה ביקר במקום נשוא כתב האישום 7 שנים קודם לעדותו.

טענה נוספת למערער, עסק הפחחות, לו ניתן רישיון לצמיתות, מנוהל רק בחלקה 75 ואילו בחלקות הסמוכות לה, לא מתנהל עסק על ידי המערער, ועל כן לא בוצעה עבירה של הפרת צו סגירה שניתן במקור.

טענה נוספת, בית משפט טעה בקביעתו כי ההסבר היחיד המתיישב עם כמות הגרוטאות המצויה במקום בסמוך, הינו דווקא עיסוק של המערער במסחר בהם ובמיוחד לאור גרסת המערער ותשובותיו בחקירה הנגדית, כי מדובר באוסף ישן.

זאת ועוד, כל עסק פחחות מחזיק בעת הפעילות חלקי חילוף משומשים לצרכי תיקונים. טענה זו לא נסתרה בחקירה נגדית, והיה על בית המשפט לקבלה.

טענה נוספת, בעת הכרעת הדין, המערער לא היה מיוצג, על כן טעה בית משפט משהעביר נטל ההוכחה אל המערער.

טענה נוספת, קביעת בית משפט כי רישיון העסק שניתן לצמיתות פקע, בטעות יסודה. וזאת משום שהעסק מתנהל בחלקה 75 בלבד, כמצוין ברישיון, ועל כן לא הופרו תנאי רישיון העסק.

טענה נוספת, המפקח מטעם המאשימה שביקר במקום, לא היה עד מומחה, ועל כן אינו יכול להעיד לענין הפעילות

שראה במקום ואין לתת לעדותו משקל יתר אל מול עדות המערער.

על יסוד כל אלה מבקש המערער לבטל הכרעת הדין ולזכותו.

טיעוני ב"כ המשיבה (המאשימה בבית משפט קמא):

אין מקום להתערבות בית המשפט בהכרעת הדין ובגזר הדין, שניתנו על ידי הערכאה למטה.

מדובר בממצאי מהימנות וממצאי עובדה, ואין מקום להתערב בהם, אלא במקרים קיצוניים בלבד. מפנה לע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל נד(3) 769, 780 (2000); ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל לז(1) 225, 234 (01983).

המקרה שלפנינו אינו נמנה על המקרים החריגים שיש להתערב בהם. בית משפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים שהופיעו בפניו. שיקול דעת בית משפט הופעל במתחם הסבירות ויש לדחות הערעור.

לעניין מועד ביקור במקום של המפקח ביחס למתן עדותו בבית משפט, מציינת ב"כ המשיבה כי עדותו נשמעה בשנת 2012, 5 שנים לאחר שביקר במקום, אך בתיק בית משפט קמא היו דחיות רבות, בחלקן ביוזמת בית המשפט, בחלקן ביוזמת המערער שלא התייצב לדיונים והגיש בקשות דחיה רבות. על כן אין ליתן משקל למעבר הזמן בין הביקור למתן העדות. בנוסף, עדות עד התביעה נתמכת במוצג ת/1, המהווה דוח מפורט מהנעשה במקום בסמוך לביקורת שערך המפקח בעסק. בנוסף, הוצגה תצ"א משנת 2007 בסמוך למועד הביקורת בעסק, כשהמפקח/עד התביעה ידע להצביע בדיוק על מיקום העסק והמתרחש בכל אחד ואחד מחלקי העסק.

המערער היה מיוצג על ידי עו"ד אבי ווייג במהלך ההוכחות. רק במועד מסירת הכרעת הדין והשמעת טיעונים לעונש, לא היה המערער מיוצג, ובוודאי שזה לא השלב שנטל ההוכחה הועבר למערער.

על יסוד האמור לעיל, מתבקש בית המשפט לדחות הערעור במלואו.

לגופו של עניין דין הערעור להידחות.

1. כלל הוא, הלכה פסוקה היא, כי ערכאת ערעור לא תבטל קביעת עובדות שנקבעו לאחר שמיעת ראיות, לרבות מוצגים שהוגשו על ידי הערכאה הראשונה, אלא במקרים חריגים וקיצוניים בלבד.

לא מצאתי כי מקרה זה הוא מקרה חריג וקיצוני המצדיק על פי הפסיקה התערבות בקביעות עובדתיות וקביעת המהימנות של בית משפט קמא.

2. המערער הודה בתיק 8092/04, הורשע, והוצא צו סגירה לעסק נשוא ערעור זה. צו סגירה נדחה ל-10 חודשים ממועד גזר הדין, 17.9.06.

במסגרת כתב האישום נשוא ערעור זה כפר המערער בעובדות סעיף 2 ו-3 לכתב האישום, דהיינו, כפר בהפרת צו שיפוטי לסגירת העסק שהוצא כנגדו בתיק 8094/04 וכן כפר בקיומו של צו הסגירה עצמו בטענה, כי קיבל רישיון עסק לצמיתות לעיסוק בפחחות רכב, עיסוקו הינו בפחחות רכב ועל כן לא ביצע כלל עבירה.

בית המשפט לאחר שמיעת ראיות בתיק הרשיע את המערער בהפרת צו בית משפט לסגירת עסק מסוג חלקים משומשים של כלי רכב - מכירה, אחסנה ופירוק עד ליום 17.7.07, לאחר שמיעת עדות המפקח המשמש כתברואן במחלקת רישוי עסקים אצל המאשימה, שביקר במקום ביום 18.9.07, הגיש המסמך ת/1 ותצ"א.

כמו כן הרשיע את המערער בעיסוק עסק שעניינו מוסך - פחחות וצביעה של כלי רכב, ללא רישיון עסק. עיסוק זה מתפרש על פני החלקה 75 והשתיים הסמוכות לה.

בית משפט קמא לא טעה משנתן משקל מכריע לעדות עד תביעה זה. לא מצאתי, לאחר עיון בפרוטוקול, כי המערער סתר עדות עד התביעה ועל כן, צדק בית משפט קמא בהעדיפו גרסת המאשימה בבית משפט קמא על פני גרסת המערער.

אני מוצאת להדגיש כי עדות עד התביעה הייתה ברורה. עד זה שוחח עם המערער עצמו ובדק בשיחה איתו מטרת כלי הרכב המשומשים והמאוחסנים במקום. העד העיד על מה שראה במו עיניו, איננו עד מומחה, לא העיד כעד מומחה, ואין צורך שיהיה מומחה, על מנת להעביר לבית המשפט התמונה המלאה שראה במקום, קרי, אחסנה של חלקי חילוף בכמויות גדולות, גרסאות של כלי רכב ישנים, כלשונו: "המון חלקי חילוף". מדובר בעד וותיק בתפקידו, מנוסה, ומעדותו עולה כי למערער מעבר חופשי בין החלקות, לא ניתן לעשות הפרדה מלאכותית בין עסקי פחחות הרכב בחלקה 75 לעסקי פירוק ואחסנת חלקי רכב משומשים בחלקות 74 ו-78.

מסקנת בית המשפט אליה הגיע היא אכן ההסבר ההגיוני והמתבקש מתוך מה שהוכח בפניו.

לא היה מקום לקבל, ואכן לא קיבל בית משפט קמא ובצדק, טענות המערער והסברים שנתן להמצאות חלקי חילוף בעסק - בהיותם אוסף ישן שאינו בשימוש.

קביעת בית משפט כי גרסת המערער בנקודה זו, הינה בלתי סבירה, נכונה, ואין להתערב בה.

3. נוכח העובדות שהוכחו בבית משפט קמא, ברור ואפשר לומר, מובן מאליו, כי הרישיון לצמיתות שניתן לעסק מסוג פחחות רכב בחלקה 75, אינו תקף עוד. משגדל העסק, התרחב וחלש על החלקות 74 ו-78 בנוסף ל-75 (כפי שעלה בתצ"א, ת/1 ועדות עד התביעה).

4. במהלך ההוכחות המערער היה מיוצג. העובדה כי נעדר בא כוחו במועד קבלת הכרעת הדין והשמעת טיעונים לעונש, אין בה כדי להועיל למערער, וכל טענותיו לעניין טעות בית משפט בדבר העברת נטל ההוכחה עליו, נדחות מכל וכל.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים וב"כ.

ניתן היום, א' תמוז תשע"ה, 18 יוני 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה